

TAHO

ni Karl Lexter M. Dulce

Magandang umaga! Paparating na ang magtataho
Boses niyang pamilyar, 'sing laki ng dala-dala niyang nilalako
Sabi ni nanay kumuha na sa pitaka ng limang piso
Para sa mainit at malambot na agahang nasa maliit na baso

Tumutunaw sa dila ang makinis na tokwang tinatawag nilang taho
Mahinhin, mabagal, pamilyar ang tabang na nalalasan ko
Parang lambot ng isang umagang tumama sa araw ng sabado
Na ang tanging problema ay hanapin ang kapares ng tsinelas ko

Ang arnibal na kasing sarap ng paggising sa'kin tuwing umaga
Na 'sing tamis ng boses ni tatay kapag alas sais na
Parang matamis rin ito masyado, pansin mo ba?
Pero lulunukin ko pa rin na parang mga saglit na paubos na

Ang mga sagong sinasahog sa problemang parang walang sagot
Nagbibigay ng gaspang sa kinis na bumabalot
Pinapamukha sa aking hindi laging nakanguya ang lulunukin ko
Kailangan kong matuto at mabulunan sa aking puwedeng matanto

Pero ubos na, ubos na ang taho
Tapos na rin ang mga matatamis na umaga ko
Disinuwebe na pala ako, marami na ang nagbago
Tag-kinse na ang pinakamaliit na mabibili kong baso

Dapat ko nang unawain ang sunog na arnibal na dumadampi
Nakakalapnos sa balat ang nilutong asukal na humahapdi
Kailangan ko pa ba matuto sa paraang puno ng pait
Ang tahong sumisimbolo sa reyalidad na mahirap lunukin

Sinisigawan ko na lang ang tahong gusto kong makamit ang lasa
'Di katulad noon na hahabulin ko pa kahit ako'y nakapaa
Sa taho na nga lang mararamdaman ang init na nagpapakalma
Lumamig pa dahil alas nuwebe nang magising ang pagod sa sistema

Hindi naman taho ang may kasalanan sa aking pagkairita
Sadyang mapait na pala talaga ang nilutong asukal na pula
Nagbago lang ang pagtingin ko sa mga bagay na nandito na
Natuto lang ako na ang buhay ay sadyang madaya

Malamig na ang malasutlang tokwa sa labas ng malawak na bahay
Wala nang nakaparadang kotse, ang may ari'y sa iba na naglalakbay
Nakatingin na lang ako sa bahay na dati kong minahal, ako ay may hinihintay
Ang batang ako na minsang bumili ng taho na puno ng alaalang walang kapantay.

Hindi dahil namulat na ako sa sistema ng masalimuot sa mundo
Ay parang lason na ang galit na dinadamay pati ang nakaraan ko
Hindi na para magligalig sa kasalukuyang minamaltrato ako
Dahil may nakaraaan akong puno ng pagmamahal na bumuo sa kuwento ko

Ubos na ang tag limang pisong taho na nasa maliit na baso
Iba na ang boses, binata na ang naglalako
Dahil napagtapos niya na ang mga anak niyang nasa kolehiyo
Isang panibago't magandang umaga! Paparating na ang magtataho.